

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

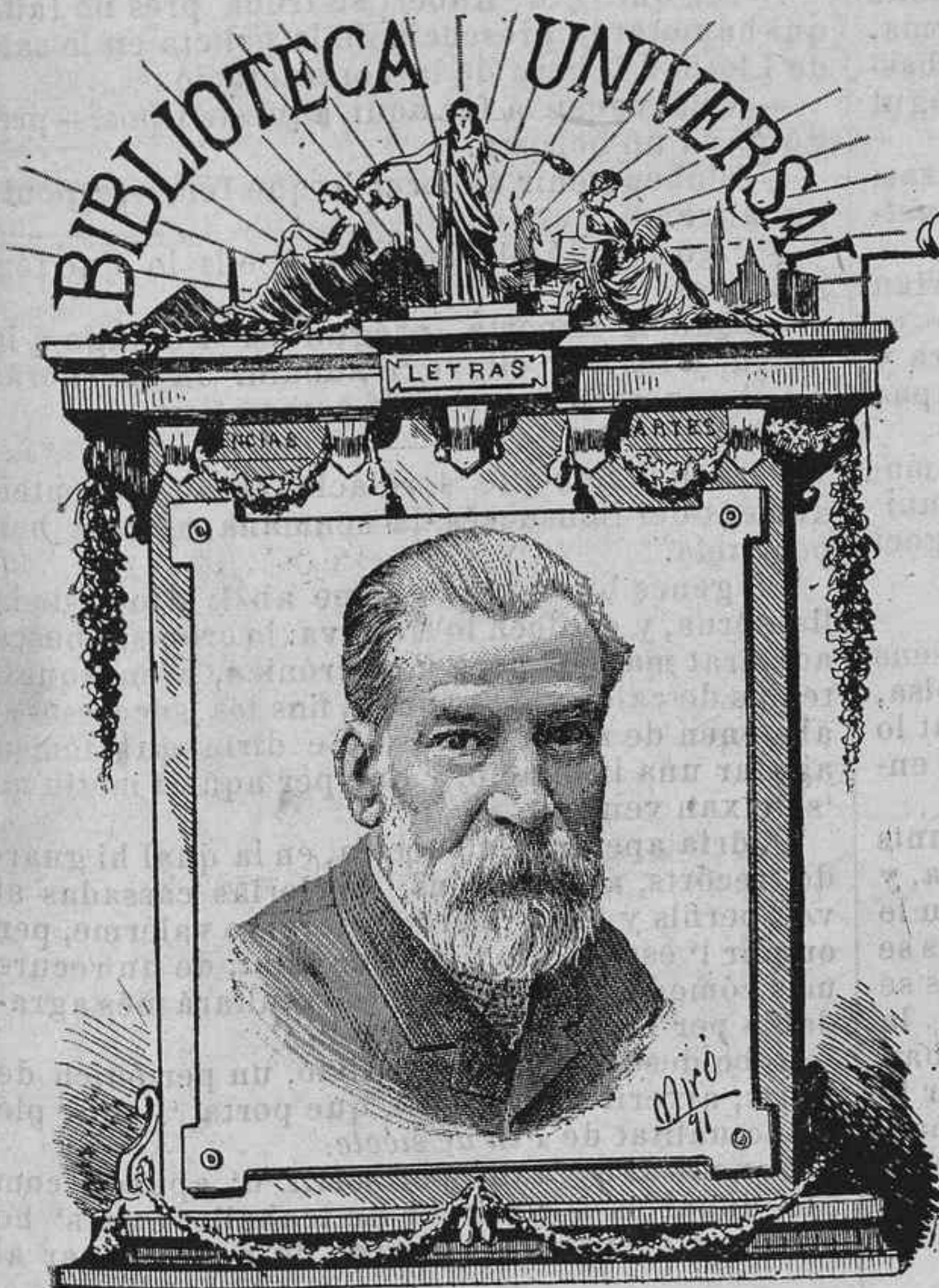
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

J. PI Y MARGALL.

Fou un professor de mérit
y un grabador sens rival,
que honrá sempre á Catalunya
consagrant sa vida al Art.
Traballadó infatigable
y convensut liberal,
morí rodejat de gloria,
deixant un nom pur y honrat.

CRÓNICA.

Si lo que volen suposar respecte al móvil dels *mals successos* del *Bon Succés* resultava cert, podriam cantar ab veu mitj espantada, alló de la zarsuela:

—*¿Cómo está la sociedad!*

Un dia ó altre sabrem lo que puga haverhi de fundat en tot lo que 's diu y en tot lo que 's fa. Per lo que toca á avuy jo 'm guardaré molt bè de dir:—*¡Aquest es criminal! ¡Aquest altre es innocent!*

No obstant, alguns diaris, com lo mateix *Bru-si*, publicavan l' altre dia una relació tan completa y tan detallada dels preliminars del atentat, que no semblava sino que 'ls tractes entre bolsistas y trabucaires s' haguessen fet davant de notari, y qu' ells haguessen assistit á la firma de la escriptura en calitat de testimonis.

—Los jugadores á la baixa—deyan—van donar tal ó qual pas; los encarregats de moure y servirse de mitja dotzena de fanátichs obcecats partidaris de la Revolució, van rebre aquesta ó aquella suma.—

Una cosa aixís venen á dir certs periódichs, anticipantse á las averiguacions practicadas pèl pundonorós militar Sr. Villa, encarregat de la instrucció de la sumaria.

Es á dir: capdellan més depressa alguns periodistas ab las devanadoras de la imaginació, que no 'l mateix Sr. Villa que tè la troca en poder seu y 'l cap del fil, y que vé treballant en secret y ab molta activitat fa una porció de dias.

La versió de que hi ha hagut jugada de *Bolsa*, segons sembla, satisfá fins á cert punt á molts dels que buscavan en vá la solució del enigma.

Y perque preponderés aquesta versió, ha bastat senzillament que possessin pres al conegut bolsista Sr. Rubert (a) *Cincocientos*.

Si haguessen agafat á un mestre de casas, haurian dit:—Aixó ha sigut cosa dels *huelguistas*.

Si haguessen agafat á un capellá, haurian atribuït lo fet al clero.

L' opinió es aixís: impresionable, novelera y molt propensa á deixarse influhir per las apariencias.

De totas maneras, lo pobre Sr. Robert, ab motiu ó sense motiu, al trobarse pres é incomunicat podrá dir:—«Amigo, noy, has fet un negoci com en Robert ab las cabras.»

Que algunas vegadas s' ha donat lo cop sens altre objecte que favorir una jugada de *Bolsa*, no hi ha perqué negarho. Tambè s' ha cobrat lo barato en algún garito, sembrant l' alarma entre 'ls jugadors.

Figúrinse una taula de joch rodejada de punts y cuberta de bitllets de banch y de moneda, y que á lo millor sona un petardo, y penetra en lo local una irrupció de malcarats. Los jugadors se dispersan en tots sentits... n' hi ha que fins se despenjan pèls balcons ó per las finestras... la taula resta abandonada, y 'ls diners que han quedat damunt de la mateixa, passen á ser lo botí y 'l premi dels autors de la ruidosa hasanya.

Però repeteixen aquesta treta un parell de vegadas, y al últim los jugadors escarmentats sen-

tirán l' explosió del petardo, com qui sent ploure, guardantse molt bè de apartar la vista de las portas.

Resultat: que s' haurá gastat lo petardo en vá, la pólvora en salvas.

Aixó vol dir que perque la *Bolsa* s' impressioni per certs fets de forsa, es necessari avants que tot que 'l país estigui intranquil, que l' alarma 's respiri ab l' atmósfera, que l' opinió pública sufreixi freqüents atachs de nervis. La revolució no está barrejada ab la carga de mitja dotzena de trabuchs; la revolució, en tot cas, ha de trobarse infiltrada en la conciencia popular. Quan aixó succeheix es quan la més petita tentativa basta y sobra pera produhir un daltabaix bursátil tan fecundo en desastres pèls que viuen descuidats, com pródichs en ganancias y beneficis pèls autors de qualsevol culpable maniobra.

Aixó ha succehit més de una vegada; pero avuy... Vaja, qu' en los temps que corren, ja ningú fa cas de res... Los mateixos aconteixements del *Bonsuccés* en un' altra ocasió haurian sigut l' espurna que podia fer volar lo polvorí. ¿L' ha fet volar avuy ni molt menos? No, senyor. ¿Y per qué? Per una rahó molt senzilla: perque la pólvora avuy está mullada.

No deixa de ser curiós, en mitj de tot, que una de las principals rahons que s' alegan per explicar ó justificar la detenció del Sr. Rubert, es la de que aquest senyor, feya ja molt temps que venia jugant á la baixa.

Com si 'l jugar á la baixa, sigui per sí sol un indici de culpabilitat.

En materia de bolsa, com en tot lo del món, cada hú per allá ahont las enfila.

Desde que 'l Sr. Rubert se troba prés no falta qui ha notat la presencia de la policia en lo saló de Llotja á l' hora de la contractació.

—¿Qué venen á fer aquí aquests tipos?—preguntava un bolsista.

—Deuhen venir á olorar lo que fem—responia un' altre.

—Pero ¿y qué 'ls importa á ells lo que fem nosaltres?

—¿Qué 'ls importa, preguntas? Tú juga á la baixa, y fes qu' ells se 'n adonin. Ja 'm sabrás dir si aquest vespre dorms á casa tèva.

Fora dels fets que 's relacionan ab l' aconteixement del *Bonsuccés*, la senmana ofereix ben poca tela.

Diógenes buscava un home ab l' ajuda de la llanterna, y en lloch lo trobava: lo cronista busca adelarat materia pera una crónica, y en aquest temps de calor y de nyonya, fins los successos s' abstenen de sortir de casa. Se diria que temen agafar una insolació, y que per aquest motiu no 's deixan veure.

Podria apelat á la cartera, en la qual hi guardo recorts, apuntacions, fruslerias cassadas al vol, perfils y topos; pero prefereixo valerme, per omplir l' espay que tinch senyalat, de un recurs més cómodo, y que no dupto resultarà més agradable per mos estimats lectors.

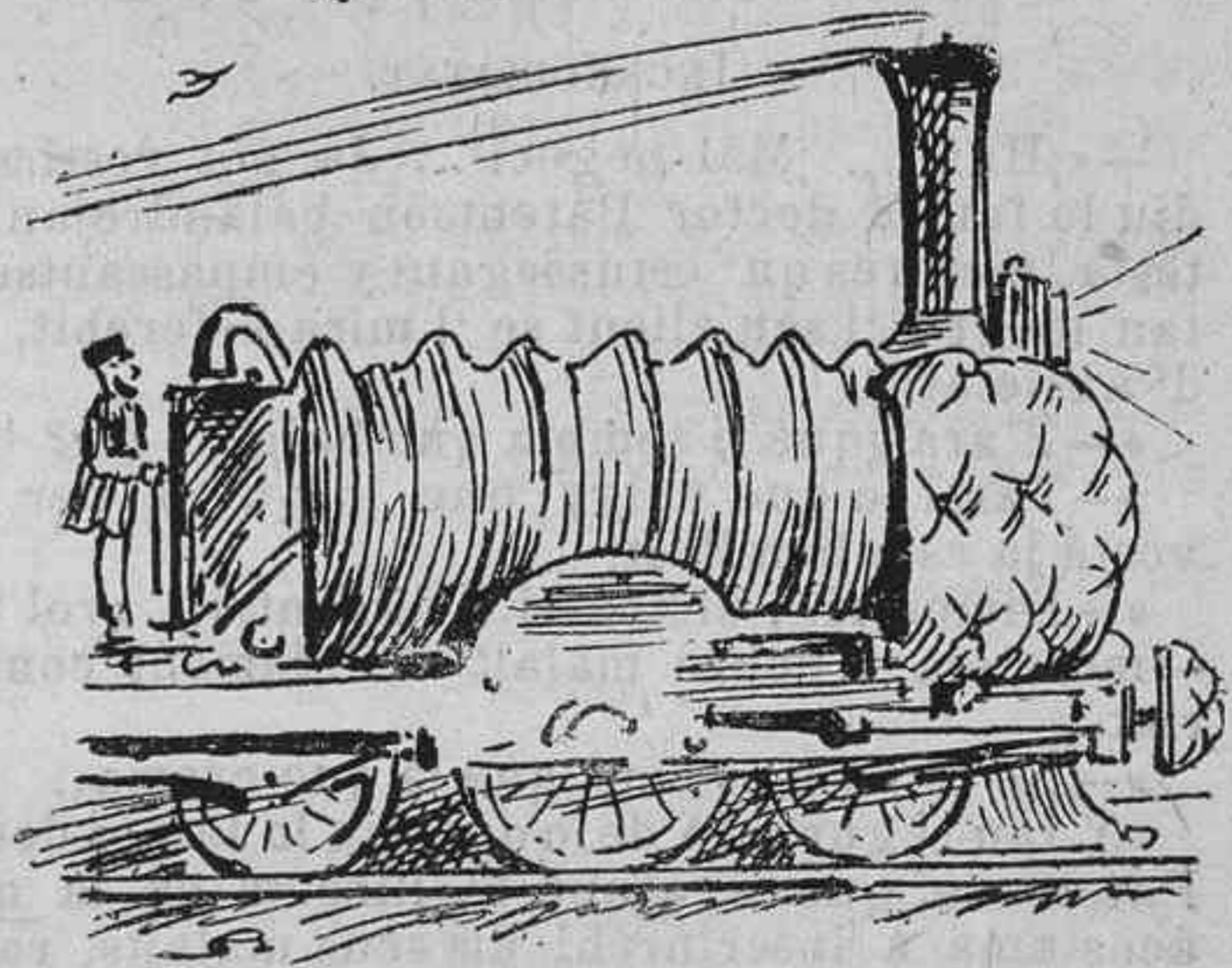
Rebo desde la seva aparició, un periódich de París, aixerit com ell sol, que porta 'l titul plé de actualitat de *Fin de siècle*.

Donchs avuy, tant per sortir d' apuros, com per donarlos á coneixer un traballet que s' ho val, me prenc la llibertat de enmatllevar al

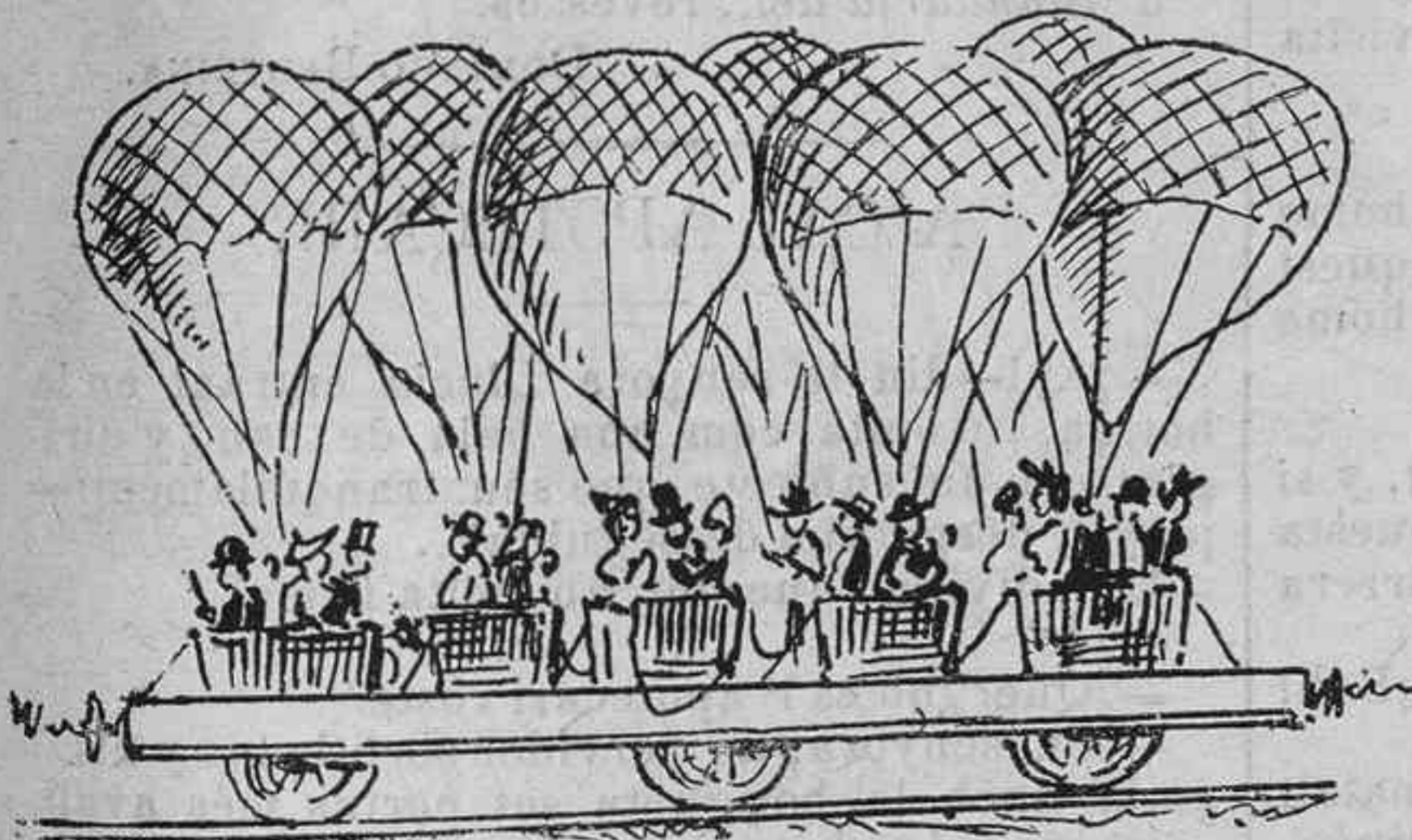
MEDIS PER EVITAR LOS DESASTRES EN LOS FERROCARRILS.

Posar un administrador de la Companyia davant de cada locomotora ¡Ja hi anirán ab més cuidado llavoras!

Fer las locomotoras de manxa y ben aconxadas, funcionant per medi del ayre comprimit.

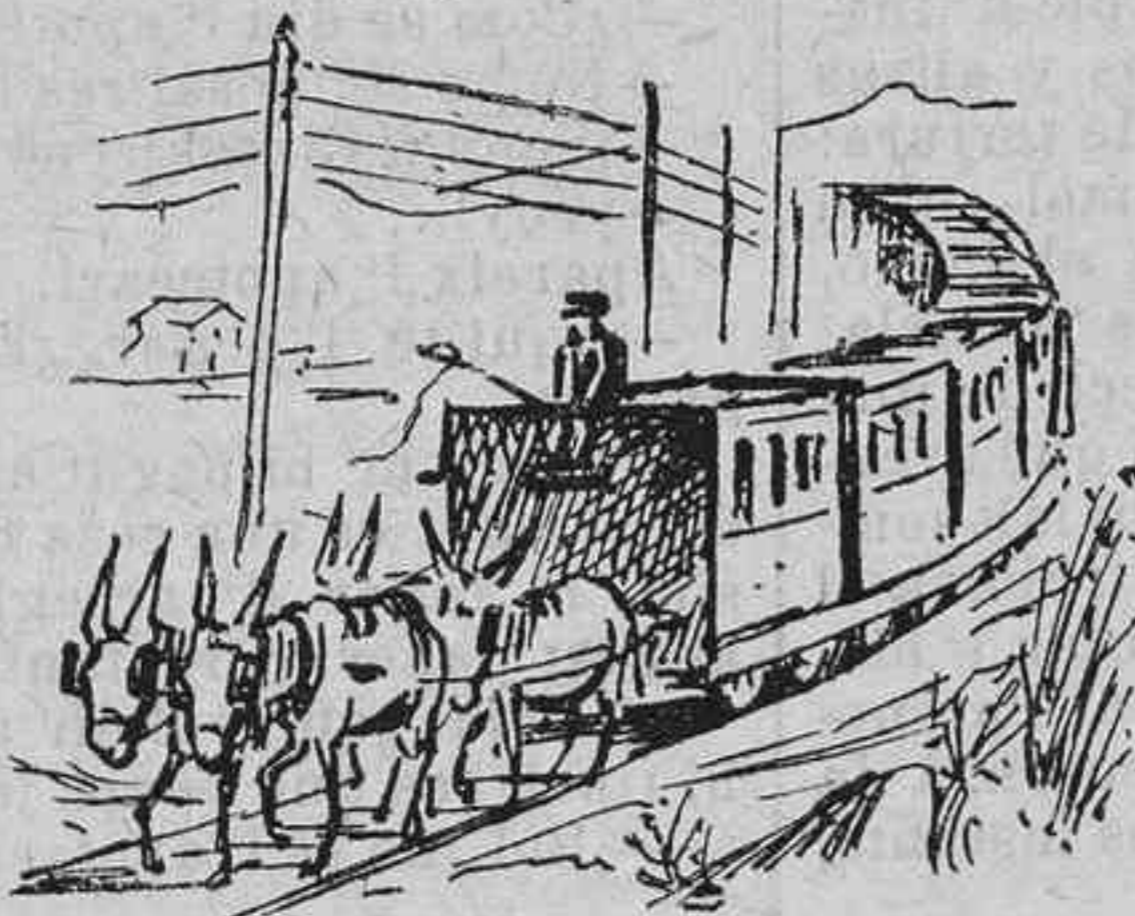
Posar los passatjers en globos cautius, y quan vejin un perill ¡amunt tothom!

Colocarse en un vagó en que hi hagi gent grassa. Aixís, en cas de xoque, un toca tou y no 's fa tant mal.

Posarse un traje fet de matalás.

Fer tirar los trens per burros.

Per fi, lo més segur es aixó: viatjar á peu.

simpàtich colega, un petit articlet, que no ha pogut menos de cridar-me l'atenció, com no dup-to atraurà la de tots vostés.

Diu aixís lo indicat article, que 's titula

INCREDULITAT.

—«¡Hum!... ¡Mal negoci!... Ja pot vestir-se— diu lo famós doctor Patentson balandrejant la testa, mentres qu' estussegant y empassantse de tan magre 'l sèu client se 'l mira esferehit, plè d' ansietat.

»—Y ara ¿qué li sembla que haig de fer?

»—Fassi lo que vulga; que lo qu' es per mi, vosté ja está ben llest.

»—Dimontri... dimontri... dimontri .. ¿vol dir? —mormola 'l pobre malalt visiblement contrariat.

»—No hi ha més cera que la que crema.

»Y tan segur está delo que diu lo famós doctor Patentson, que agafant la llibreta en la qual acostuma á inscriurehi als sèus malalts, ratlla de un cop de llapis roig lo nom d' aquell desventurat, lo qual exia del gabinet, després de haverse vestit ab molta pena.

»Lo doctor en tant contempla ab mirada satisfeta la sèva última invenció, consistent en un aparato pera dissecar microbis, y ab pas solemne surt de la sala de consultas situada en l' hospital mateix de Nova York, de qual establiment era digue director, dirigintse á passar la visita á las salas.

* * *

»Sis mesos després d' aquesta escena un home entrava en lo gabinet del famós doctor, y aquest se 'l mirava y no sense sorpresa, porque l' home de tot tenia cara menos de malalt.

»—¿Qué li fa mal?

»—Res enterament Estich curat del tot, y si hi vingut aquí ha sigut per anunciarli aquesta novetat. ¿No recorda que sis mesos endarrera vosté va condemnarme?

»—¿Vaig condemnarlo y no s' ha mort?.. ¡Bah! impossible—exclamá 'l famós doctor.

»Era aquella la primera vegada que un malalt se burlava tan descaradament del sèu diagnòstich. Després de reflexionar una estoneta afegí:

»—¿Pero está segur de la sèva curació?

»—Seguríssim.

»—Aixó no t' es de natural. A veure: tinga la bondat de despullarse.

»L' ex-malalt se deixá auscultar y explicá al famós doctor lo tractament que havia seguit, un tractament senzillíssim, que li havia indicat una pobra vella.

»Lo doctor Patentson no se 'n sabia avenir:— Pero si aixó no pot ser .. si aixó fora contrari á totas las lleys .. ¿Vol tenir la amabilitat de passar al mèu gabinet d' experiments?

»Lo tal gabinet d' experiencias, tot plè d' instruments punxants, y tallants, serretas y altres eynas per l' istil, semblava una sala de tortura: al bell mitj hi havia una taula de marmol, sobre la qual lo famós doctor hi feu ajaure el home, refunfunyant:—De la ciencia ningú se 'n burla.

»Y comensá á palparlo, y ab lo mànech de una llanceta 's gratava 'l nas, com l' home que s' entraiga á las més fondas reflexions. Lo malalt somreya, advertint lo desconcertat que 's trobava 'l famós doctor, y 's prometia anar á contar l' historia á tot Nova York; quan de repent Patentson, ab una precisió extraordinaria, enfonzá la llanceta ab la qual jugava feya alguns instants,

en lo cor del home, 'l qual restá inmóvil sense exhalar un crit ni perdre la mitja rialleta.

»A continuació Patentson, posantse 'l devantal, dissecá artísticament lo cadáver y examiná ab molt deteniment los pulmons cicatrisats. Per fi murmurá:

»—Aquesta sí qu' es bona. Y era cert: estava enterament curat.»

P. DEL O.

A UNA EMBUSTERA.

SONET.

Segons m' han dit, donya... *Ambrassos* vosté ha dit ab mots espessos que al quarto del mals endressos vaig dá á la Sió... uns quants abraços.

Ha dit també (y en molts cassos) que després d' alguns *tropiessos* no poguentnos estar tiessos varem... caure 'ls dos de nassos.

Creguim, fassi sa carrera y no 'ns calumnihi ¡embustera!!

Puig los dos som molt expressos, y á més, tenim quatre brassos y... nostres punys, son capassos... d' inundarla de... revessos.

DOMINGO BARTRINA.

A CAL APOTECARI.

—¡Ay!—diu la senyora Lluçia entrant en la botiga, fuinta com una bala de canó y dirigintse á un subjecte que sèu tranquilament:— ¡cuyti, despatxim desseguida!...

L' individuo que sèu, ab molta flemma:

—¿Jo?

—¿Qué? ¿no es l' apotecari vosté?

—No, senyora; un servidor soch betas y fils... ¿sab? tinch la botigueta set portas més avall, aquí, vora la cantonada...

—¡Ah, sí, ja sè!... Y donchs ¿qui despatxa aquí?

—L' apotecari...

—Pero...

—Ara m' está arreglant un pegat per la mèva senyora. La pobra pateix de la perdiu y de vegadas t' es uns atachs, que no 's pot aguantar pèl cap ni pèls peus L' any de la febra ..

—Perdoni, pero la febra qui la t' ara soch jo... ¿Que tardará molt l' apotecari á sortir?...

—Me sembla que no... encare que molts cops aixó d' un pegat es cosa complicada, sobre tot quan se tracta d' un mal com lo que t' es la mèva senyora Desde l' any de la febra..

—¿Cóm se diu l' apotecari?

—No ho sè; nosaltres li dihém senyor Cinto...

—¡Senyor Cinto! ¡senyor Cinto! ¡senyor Cinto!

—¡Voy!...

Apareix l' apotecari.

—Aquí t' es l' pegat. ¿Es vosté qui cridava, senyora?

—Sí; no m' hi pogut aguantar més. Vaig molt depressa... es una cosa que convé. Tingui, fás-sim lo favor d' arreglarme aixó que marca aquest paper: corri tant com pugui.

—¡Hola! ¿qué vol dir ab aquest document? No hi tinch res que veure jo ab aquestas cosas.

—¡Bo! ¿no es l' apotecari?

PERFUMS DEL LAGO DEL PARCH.

—¡Ay, per Dèu, senyor Tió!
¿que no sent quinas essencias?
¡ay, per Dèu, senyor Tió!
¿que no sent quina pudó?

—¡Pero no veu que aixó es una papeleta d' empenyo!

—¡Ay, perdoni! M' havia *etivocat*: dongui. Es aquest altre paperet. Quan passa un trasbals aixís, una ni sab lo que 's fa.

—Veyám: essencia de *ruibárbaro*... ¿qui es lo... que ha escrit aixó? *Ruibárbaro*, oli d' atmetllas dolsas, essencia de bergamota, un pols de sucre roig...

—M' hi jugaria qualsevol cosa —diu lo betas y fils— que aixó es per algú que pateix de la perdiu, com la mèva senyora...

—Donchs es per fer unas fregas pèl dolor.

—Pero bueno —interromp l' apotecari:— ¿qui l' ha extesa aquesta recepta? Perque veig que aixó vé sense firma.

—¡Oh! Aixó ray, firmila vosté mateix: deu ser igual.

—No, senyora; l' apotecari no pot firmar res.

—Ja veurá —salta 'l betas y fils— si jo puch ser útil, ja la firmaré jo...

—Déixinse de tonterías y no perdém lo temps: ¿qui l' ha feta aquesta recepta? ¿un sabater?

—¿Per qué ho diu aixó? ¿que vol dir qu' es un bunyol? Sápigam que me l' ha donada una persona que sense ser de la *dificultat*, entén més en

malalties y cosas aixís que tots los metjes y apotecaris plegats. Fins hi hagut *catadrátichs* que li han anat á fer preguntes, devegadas.

—Sí—diu lo betas y fils en veu baixa: —li deuen haver preguntat si sab quina hora es.

—¡Vosté, valdria més—replica la senyora Llucia, que á la quènta l' ha sentit—valdria més que en lloch de ficarse en lo que no li pertoca, anés á plantar lo pegat al any de la febra ó á la perdiu de la sèva senyora!

—Li plantaré 'l pegat allí ahont me dongui la gana, ¿ho sab?

—Per mi, encara que li planti al...

—Vaja, no 's disgustin—diu l' apotecari, intervenint amistosament: —veyám si acabém. ¿Qui es aquesta persona que sab tant y que li ha fet aquesta recepta?

—Una bugadera qu' está á dalt de casa; ella l' ha dictada y un noy del pis de sota l' ha escrita.

—La bugadera de dalt de casa... lo noy del pis de sota... ¡quin surtit d' eminencias mélicas! Tingui: no 'n despatxo de receptas aixís.

—¡Ay, ay! ¿no es apotecari?

—Per xó mateix: si fos pastisser, seria un' altra cosa.

—¿Que vol dir que es una medicina molt forta y tè por de comprometes? Me sembla que no hi ha cap cosa dolenta en tot aixó...

—¿Per qué ha de servir?

—Per unas fregas; ja ho he dit un' altra vegada. ¿Veu? Jo, francament, al pobret l' estimo molt; es l' únich carinyo que 'm queda. ¡Tan alegre, tan enjogassat, tan obediènt!...

—¿Y qué tè? ¿que ha caygut?

—No, senyor; es dir, apuradament no ho sé. Avuy tè me 'n adono de que estava tot trist y macilent. Lo pobrissó no 's queixaba, perque aixó sí, no ha vist vosté may res més sufert. L' he palpat tot ell y al últim hi reparat que tenia una

cama encarcarada...

—Dolor... ¡es raro! ¿quina edat tè?

—Cinch anys; ara 'ls va fer per sant Jaume.

—¿Y vosté creu que ab aquesta untura 's posará bo?

—La de dalt m' ho ha dit. Es una dona que encare que sigui bugadera, sab molt de qué se las heu. ¿Qué 's pensa que n' ha fet pocas de curacions? Miri, una vegada va treure de las portas de la mort á la filla d' un *malitar* d' aquests grossos, que portava una pila de creus.

—¿La filla?

—Son pare. ¿Que 's vol burlar de mí?

—¡Dèu me 'n quart! En fi, resulta donchs que aixó es per unas fregas.

—Ni més ni menos.

—Pues bè; encare que la medicida 'm sembla inofensiva, es necessaria la firma d' un metje. ¿No 'n tè cap de conegut?

—¿Jo?... No, senyor.

—¿Lo sèu marit tampoch ne coneix cap?

—¡Lo mèu marit! Una servidora soch noya encare.

—¡Ah! ¿Es soltera?

—Mentres Dèu vulga...

—¿Y donchs, de qui es fill? Perque suposo que no ho será de vosté.

—¿Qui?

—Lo pacient, lo malalt, lo nen de la cama encarcerada.

—¡Oh! No es pas cap nen.

—¡Y pues!

—Es un gos d' ayguas...

Lo betas y fils se planta á riure, retorsantse per la cadira, sense recordarse del pegat, de la sèva senyora, ni del any de la febra.

L' apotecari 's posa serio.

—Tingui—diu tornant la recepta á la senyora Lluçia:—ja 'l pot tirar á l' olla aquest paper.

—¿Es dir, que no 'm vol fer la medicina?

—No, senyora.

—¿Y 'l pobre gos?

—Acompányil á casa d' un manescal.

—¿Y si se 'm mor?

—Pòrtil al canyet.

A. MARCH.

RECEPTA D' ACTUALITAT.

—¡Quina febre 'm sento!

¡y quin mal de cap!

Vulgas, ó no vulgas
sens remey pren banys.

Maridet de l' ànima,
creu qu' estich fatal.

—¿Vols que cridi al metje?

—Será lo acertat.

—¡Déu mèu, qué mirada!
crech endavinar

qu' es per la senyora
per qui m' han cridat.

—Es cert, don Rossendo.

—Si 's veu al instant...

¿Lo pols?... ¡Uf!... malíssim...
tot aixó son sanchs.

L' ayre que ara corre
está molt viciat:
casi no tè oxigeno,
element vital

Al revés de l' aygua;
setanta nou parts. . .
L' aygua á que aludeixo
ara aquí es de mar.

Tè á més una certa
cantitat de sal,
qu' es tan necessaria
á la humanitat,
y junta ab l' oxigeno
l' absorbeix la sanch
fentla de venosa,
tota arterial.

Resumint, senyora;
fugi de ciutats
que tènén miasmas
perjudicials
mesclats ab l' atmósfera,
y prengui molts banys.

Y vosté, don Pere,
no ha de comportar
que pugui alterar-se . .
¿Lo pols?.. Sí, sí, igual.

Deixis de negocis
fins que haja passat
la calor que regna
tan canicular.

Lo que li aconsello

es que al Cabañal,
ó á Biarritz vajan,
ó á San Sebastián.

—¿Vol dir que?...

—¿Qui ho dupta?

Molt no treballar,
ayres y ayguas novas
y vosté veurá.

Pásiho bè, don Pere.
li beso la má.

A sos peus, senyora...

—¿Veus lo que ha manat?

si jo ja t' ho deya:

me convenen banys;

pero tú, com sempre

de mi no fent cas.

—Bueno, fés los mundos,
marxarém demá.

J. CARBONELL.

LAS PERSONAS SENTADAS.

No 'm refereixo á las que seohen, com algún dur d' entenedoras podría colegir; pero hem convingut en que la gent á la que 'ls anys ha donat alguna experiencia de lo que son las cosas d' aquest mon, ha de ser gent *sentada*, y per aixó es que empleo aquest calificatiu.

A mi sempre m' han infundit molt respecte las personas majors. Sos cabells blancs m' imponen de una manera extraordinaria, y per lo tant los hi professo una veneració sens limits, encare que m' estiga mal lo dirho.

Aixís que veig un subjecte que passa dels quaranta anys, sense ni tan sols enterarme de las sèvas prendas morals (qu' estich segur serán millorables, dada la sèva edat) ja comenso á portarli certa lley d' estimació, que no puch menos de manifestarli á la primera ocasió que se 'm presenta.

Y es que li reconech sobre mèu una superioritat molt digna de respecte.

Enrahonan ab una seguretad, son tan autorisats los conceptes que aventuran aquests senyors, que, vaja, al menos á mi, 'm deixan ab un pam de boca oberta sempre que 'ls escolto.

Fins als detalls més insignificants, fins á las frasses á primera vista més trivials, saben donarhi un tó de convenciment, que no 's tè més remey que abaixar lo cap davant de tanta sabiduría y creure com si fos un axioma lo que acaban de dir.

Afirmarán, per exemple, qu' está núvol y á punt de ploure; vostés veurán clarament qu' está seré y que 'ls raigs del sol estabellan; pero ho han dit de una certa manera, aixís, ab veu de orácul, que vostés, sense donarse'n compte, 's convencen de que, efectivament, comensan á caure gotas.

Las personas entradas en anys exerceixen sobre 'l resto dels mortals una especie de ascendent que imposa la obligació de creure las sèvas paraulas com article de fe. Tots los judicis que 's dignan emetre, son altrás tantas fórmulas algebraicas que no poden faltar. Podrá no ser veritat lo qu' ells asseguran; pero nosaltres ho creurém ab la mateixa facilitad que si 'ns diguessin: $3 + 2 = 5$.

Ni més ni menos.

Moltas vegadas m' he dat á pensar lo qué sería de nosaltres, joves inexperts, si arribés lo dia

fatal en que las personas sentadas no volguesen iluminarnos ab lo seu clar criteri y sana experiencia. ¡Horrorisa 'l pensarho!

Pero per ara no estém en aquest cas y Dèu fassi que no arribém á tan lamentables extrems. Per fortuna encare tenim al nostre costat á la gent de pés que, com á altres tants àngels de la guarda majors d' edat, van guiant nostres passos, evitantnos tota cayguda.

Dóna gust y ompla 'l cor de satisfacció, veure 'l afany ab que tothom busca 'l apoyo de las personas sensatas. No tenen més que llegir la secció d' avisos del *Brusi* y á cada pas trobarán anuncis pèl istil d' aquest:

«Una señora viuda desea encontrar un señor respetable, con asistencia ó sin ella. Razón, etc.»

O com aquest altre:

«En un punto céntrico se cederá una bonita habitación á un caballero de carácter, para tratarlo como de familia.»

L' anunci no diu si 'l carácter del *caballero* ha de ser manso ó irascible; pero, vaja, aixó tant se val: lo cas es que tingui carácter, qu' es lo que 's necessita.

Hi ha senyors d' aquests que van á una dispesa y 's guanyan tant aviat la forsa moral, que al últim acaban per manar més que la mateixa dispesera.

A lo millor li diuen:

—Donya Encarnació, aquesta casa es un camp perdut; aquí no hi há ordre ni concert... *Vamos* á veure ¿per quin motiu avuy encare no m' han escombrat lo quarto?... ¿Suposo que vosté no permeterà que jo, ab tota la mèva respectabilitat, 'm dediqui als quefers doméstichs, eh?

Un altre dia exclaman tot dinant:

—Senyora, vosté s' está portant ab mi de una manera indigna. Vosté prevalguda de la mèva proverbial sensatés, m' está escatimant lo menjar y jo ja no aguanto més. Aixó es no compendre 'ls seus interessos, perque clar está que si jo la abandono, vosté hi perdrá moral y materialment: perdrá 'ls consells ab que la ilustro y 'ls dotze duros ab que l' ajudo á pagá 'l pis. Per lo tant, desde demá, 'm farà 'l favor de tirar pilota á l' olla cada dia, y procuri que no hagi de tornarme á queixar.

Fins que al últim s' enfada la dispesera y 'l planta al carrer ab tota la seva sensatés y respectabilitat.

Pero per aixó las sevas bonas qualitats no se 'n resenten en lo més mínim, per lo molt arreladas qu' están, y 'l nostre home continúa tenint igual ó més importancia que avants.

Es consolador y edificant al mateix temps, l' escoltar las lliçons de moral ab que las personas sentadas apar-

tan del precipici á la joventut aixalabrada.

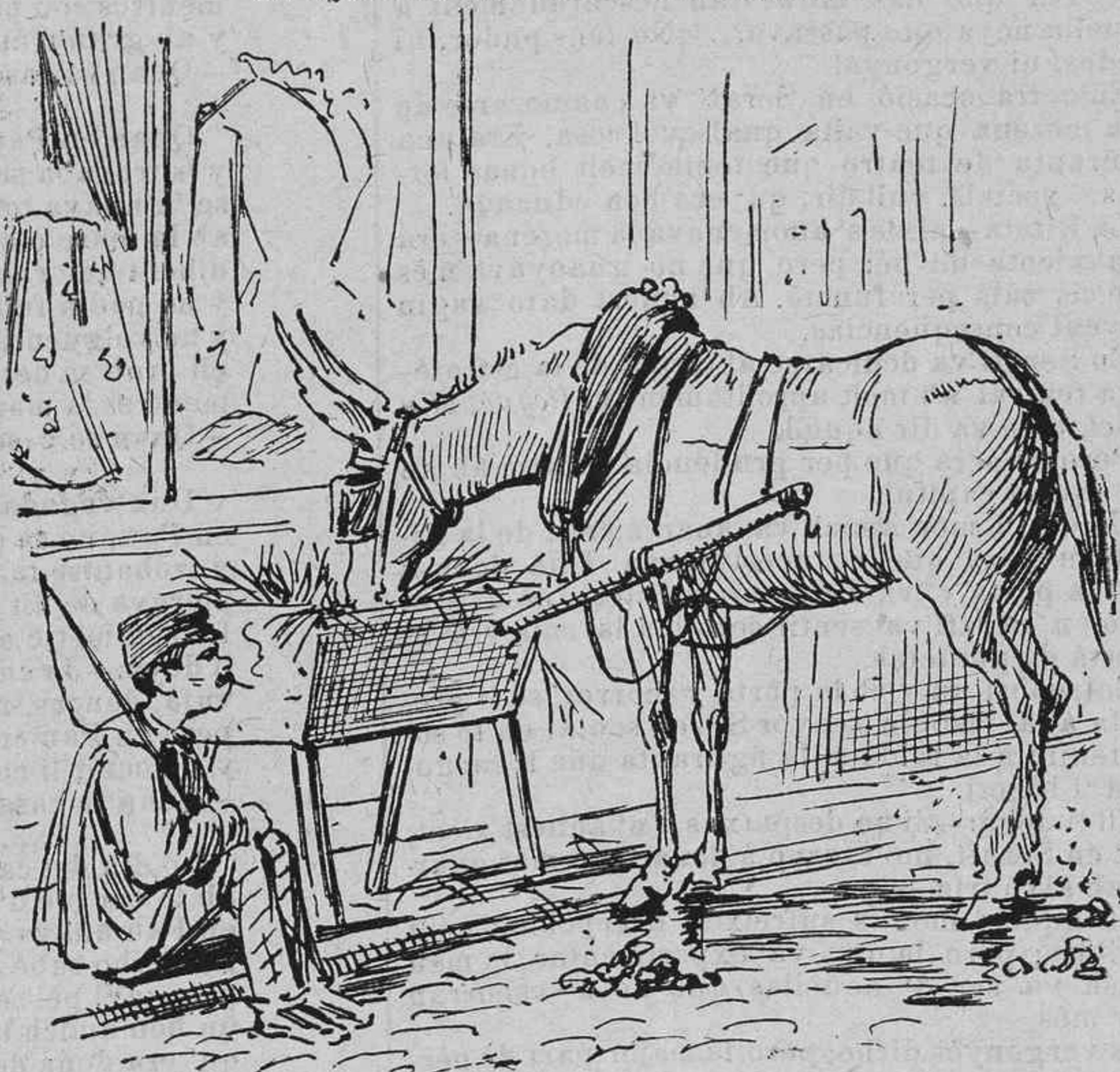
—Vosaltres, —fills mèus—solen dir—no coneixeu la malicia del mon y per lo tant esteu propensos á caure á cada punt en l' abisme del vici y del embrutiment. Lo mateix que la papallona s' enamora del foch que ha de cremarla; vosaltres 'us enamoréu de tot lo dolent que 'us pot perdre. ¡Miréu molt bè ahont poséu 'ls peus, vosaltres que tot just donéu los primers passos en aquesta vida plena d' escabrositats y precipicis!... Un mal pas se dóna molt aviat y després no s' hi es á temps. Perque heu de tenir sempre ben present que mentres que 'l camí de la perdió es ample y bonich y seduheix á primera vista, com tot lo pervers, 'l de la salvació es estret y plé de tortas, á fi de que, al passarlo, 's sofreixen molts contratemps y penalitats, en premi dels quals se disfruta, al arribar al terme del viatge, la eterna benaventuransa.

Aquest discurs, si fa ó no fa, 'l tenen aprés tant de memoria 'ls senyors sentats, que 'l prodigan á tot' hora ab paternal sollicitut, vinga ó no vinga á tom. Y es tall' empenyo que posan en salvar á la humanitat primarenca, que no reparan en las circumstancias, y á lo millor se troban que fan un paper ridícul.

—Vosté no es cap nen—deya un dia un subjecte grave á un individuo que no portava gens de pèl á la cara—vosté no es cap nen; pero tampoch pot tenir molts anys ni gayre experiencia de lo qu' es lo mon... L' home está sempre exposat á mil perills un cop donat un primer pas en fals...

SERVEY D' ÓMNIBUS.

LA «QUADRA» DEL CARRER DE FERNANDO.

Ja que 'ls bons vehins aguantan *quadra* tan encantadora, jo no sè per qué la empresa no hi posa una menjadora.

—Dispensim—interrompé l' altre—jo, encare que vagi vestit com vosté, soch capellá de regiment, per servirlo, y aixó de volguer donar llissions de moral á tot un sacerdot castrense...

Hi ha qui diu en veu baixa, *per supuesto*, qu' es de la manera que 's diuhen aquestas cosas tan delicadas, que las personas de carácter ó caracterisadas, ó com se las vulgui anomenar, vistas en la sèva vida íntima son tan diferentas de lo que aparentan en públich, que no hi ha ningú capás de reconéixelas.

Jo no sè si aixó serà veritat; pero lo que sí puch dirlos es que densá que un xicot amich mèu va explicarme un fet que li passá, tinch lo cor plé de duptes y de confusions.

Lo tal amich mèu 's deya Serafi y era fet de pasta d' *agnus*: un bon noy á carta cabal.

En Serafi tenia un parent que 's deya Sever y qu' era la sèva *pesadilla*. Lo senyor Sever figurava en lo reparto de la comedia social com á característich, vaja, com á persona de carácter, y ab aixó queda dit tot.

En Serafi, per exemple, anava á sortir de casa.

—¿Ahónt vas?—li preguntava ab energia 'l senyor Sever.

—No ho sè; fins á donar un *ramblasso*—responia 'l xicot.

—¿Conque te 'n vas á donar un *ramblasso*?... ¿Es á dir que t' aburreix la familia, la llar doméstica?... ¡Home perdut, home depravat!... y li etjegava 'l consabut discurs.

Al últim en Serafi 'l plantava ab la paraula á la boca, pero 'l senyor Sever corria darrera d' ell per espiarli 'ls passos.

A lo millor, quan més distret anava 'l xicot, 's sentia á cau de orella.

—¿Per qué has mirat tan descaradament á aquella noya que passava?... ¡No tens pudor, ni modos, ni vergonya!

En certa ocasió en Serafi va enamorar-se de una morena que valia qualsevol cosa. Era una figuranta de teatro que tenia molt bonas formas... socials, vull dir, qu' era ben educada.

La Riteta—aixís s' anomenava la morena—era una xicota de bè; pero que no guanyava més que sis rals per funció. Ab aquest dato vagin treyent conseqüencias.

En Serafi va dedicarse al estudi de la estraté-gica teatral ab molt aprofitament y, *llegué, vi y vençt*, com va dir aquell.

Pero bó serà que per prudencia cubrim ab un vel aquest capítul.

Un dia 'l mèu amich va anar á casa de la Riteta en hora que no acostumava. Una dona li obrí la porta y va dirli que la Riteta no hi era; pero en Serafi va sentir soroll á la sala y s' hi acostá de puntetas.

Entreobrí un xich la porta y ¡horror! se li presenta á la vista lo senyor Sever sentat en lo sofá, tenint á la falda á la figuranta que li cargolava 'l bigoti.

Ell li deya:—Si no despatxas á n' aquest xicot, á n' en Serafi, no 't torno á donar cap més quarto; ab aixó tria.—

En aquest mon 's sufrenen decepcions molt temibles; pero la que va experimentar lo mèu amich va ser d' aquellas que no s' esborran may més

Es vergonyós dirho; pero la major part de personas graves, qui més qui menos, *entreté* alguna mitja virtut, ab tot lo recato imaginable á fi de que 'l vulgo no se 'n enteri y vagi per terra la sèva reputació.

Pero á lo millor solen succehir uns *lances* y uns tripijochs dignes de figurar en un drama ab pensament trascendental y tot.

¿Profundisém un xich aquestas dramas? No: la materia es massa relliscosa y la gent grave no 'ns ho perdonaria en tots los dias de la nostra vida.

Y jo ab tal de no sentirme un discurs filosófic moral, soch capás de tot.

Fins de resar un parenostre cada dia á totas las personas sentadas, en classe de sants canónisats.

JUST ALEIX.

¡POBRE PAU!

Quan en Pau era petit,
may sabia la llissó,
y lo sèu mestre, per xó,
de la falta ressentit,
lo tancava tot seguit
deixantlo sense diná,
y 'l noy posantse á plorá
de aquell cástich se queixava,
mentres lo mestre exclamava:
—Quan se casará, riurá.

—
'Ls diumenjes, devegadas,
en Pahuet y 'ls sèus companys
criaturas de pochs anys,
anavan á fer pedradas,
y algunas pedras llensadas
queyan sobre en Pau de plá,
que comensava á cridá,
mentres son pare se 'n reya,
y ab gran tranquilat deya:
—Quan se casará, riurá.

—
Quan en Pau fumar volia
y 's trobava sense un ral,
se 'n anava tot formal
ab la mare ó ab la tia,
dihent que rals no tenia
y no podia fumar,
y no volguentlo escoltar
ell prou se desesperava,
mentres la mare cridava:
—Quan se casará, riurá.

—
Una vegada patia
en Pau, no sè de quín mal,
y trobantse tant malalt
plorava de nit y dia.
Lo sèu metje que 'l sentia,
li deya:—Ja curarás,
vaja, donchs, no ploris pas,
pero en Pau encar plorava,
y 'l doctor li contestava:
—Quan te casarás, riurás.

—
Lo dia del casament,
ab lo cor plé d' alegria,
en Pau anava y venia
per ferho sabé á la gent;
pero ¡ay! pèl sèu torment
un bon amich li va escriure
qu' era dona de mal viure
la qu' ell havia escullit,
y en Pau va dir:—M' hi lluhit,
figúrinse si puch riure.

L. C. CALLIGÓ.

RECORTS DE LA EXPOSICIO DE BELLAS ARTS.

(Dibuix de J. Llovera.)

—Miréu, noyas, aquells quadrets de 'n Van Beers, que l' autor ne demana dos mil duros.
—¿Cada un ó la dotzena?

Senmana magre: no sembla sino qu' estiguem atravessant una quaresma teatral. Peixupalo y bacallá... bacallá y peixupalo .. y cada dia 'l mateix. Sols d' un estreno tenim de donar compte, segons veurá 'l curiós lector que tinga la bondat de passar los ulls per aquestas ratllas. Comensém.

TIVOLI.

Trafalgar, Luis el tumbón... y se acabó la funció.

Un concurrent habitual ho deya aquest dia: —¡Poden ben parlar de *Luis el tumbón!* ¿Qui més tumbón qu' en Cereceda? ¡Aquest sí que s' hi ha ben tombat! —

Pero es lo que deu pensar don Guillém:

—Si aixís marxa bé la cosa ¿per qué amohinarse ab obras novas? —

Y l' empresari, al fer tal reflexió, no deixa de tenir molta rahó.

CATALUNYA.

Las representacions que de *Mam'zelle Nitouche* s' han donat, han sigut verdaders triunfos per la companyia. Com sempre, qui se 'n ha endut la palma es la senyoreta Romero, que s' encarna admirablement en lo seu paper, donanthi 'l relléu y 'l *chic* que sols posseheixen las artistas francesas... y la senyoreta Romero.

Y ara vé l' estreno únich de la senmana.

La boda del cojo es com la majoria de las obras que corran per aquests teatros. No t' es de particular, ni en la lletra ni en la música; no es bona... pero tampoch es dolenta, y t' es escenas qu' entretenen y fan riure.

De totas maneras, á pesar de la aceptable execució que ha alcansat, especialment per part de 'n Romea, no creyém que *La boda del cojo* envelleixi en lo cartell.

GAYARRE.

Després de repetir las óperas del repertori que més bon desempenyo han obtingut, ahir dimecres, degué donarse la primera representació de *Roberto il diávolo*, per la *signora Bassi* y 'l tenor Bertrán.

Com LA ESQUELLA aquesta senmana surt un dia més aviat que de costum, deixém per lo pròxim número la relació d' aquest estreno.

CIRCO EQUESTRE.

En lo de repetir la funció fa la competencia al *Tivoli: Las bodas de Saltamontes en Miramar* son lo plat del dia de cada vespre.

Lo públich hi riu d' una manera estrepitosa, las horas s' hi passen admirablement y la vista del aygua no deixa de produhir certa ilusió de frescura. Un, tot y sent al *Circo*, arriba á figurarse qu' está assentat á la platja de la Mar vella.

CONCERTS D' EUTERPE.

Diumenje tindrà lloch en lo teatro del *Tivoli* una d' aquestas concorregudas festas musicals.

A més de repetir-se las pessas estrenadas últi-

mament ab tan aplauso, s' estrenará un gran coro que t' es per titul *Fraternitat*, lletra de Apelles Mestres, música de Joan Goula (pare).

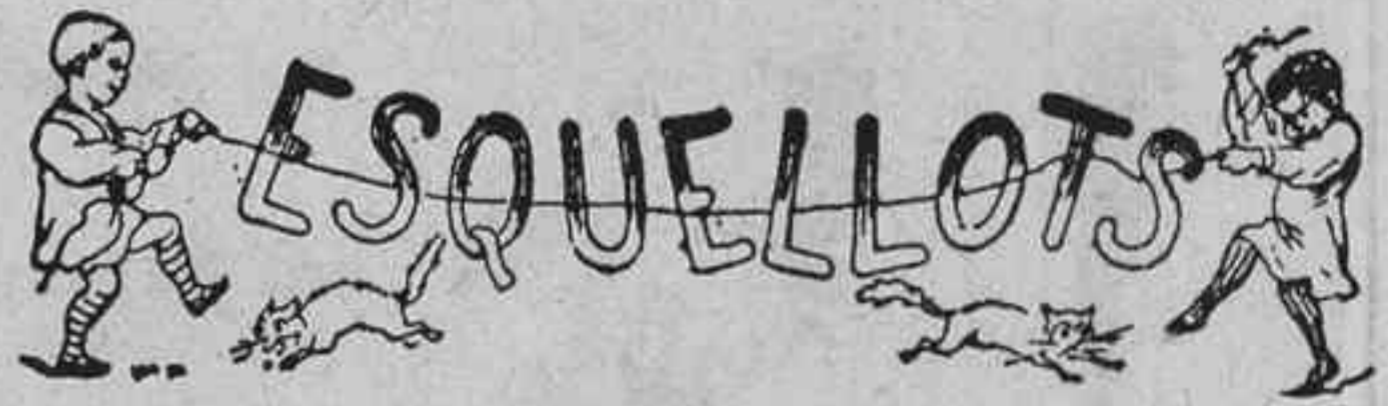
Los aficionats á la bona música y 'ls adoradors de las brisas matutinas, tenen en perspectiva un matinet deliciós.

N. N. N.

DOLORA.

A una dona tracti de falsa é impura,
de riure 's va esqueixar;
reparos vaig posar á sa hermosura
¡y 's va posá á plorar!

ANTONET DEL CORRAL.

L' Ajuntament actual y 'ls números:

Durant lo mes de juliol últim, las plassas y mercats han produhit al Ajuntament 75,036 pessetas 14 céntims, contra 71,745'52, recaudadas en igual periodo del any anterior. Aument: 3,290 62 pessetas.

Las brigadas municipals que durant lo juliol del any passat costavan 182,385'37 pessetas, han costat aquest any 144.385'42. Estalvi á favor de las arcas comunals: 37,999'95 pessetas.

Per últim: per diversos conceptes s' han recaudat unas 30,000 pessetas més, sobre 'l mes de juliol de l' any passat.

Suma total, entre beneficis y estalvis: 71,290 pessetas.

Prp de 500 duros diaris.

La suma es important; pero pot ser infinitament major si l' actual Ajuntament persevera en seguir una enérgica campanya de moralitat, d' ordre, de formalitat y de depuració.

Lo dato referent als mercats que durant tot lo mes han anat marxant sense intervenció de concejals inspectors, es extraordinariament significatiu.

A lo menos crech que 'ls tals concejals inspectors feyan més nosa que servey.

Llegeixo:

«Se halla en Calella tomando los baños de mar el Excmo. é Ilmo. señor D. Tomás Sivilla, obispo de Gerona.»

¡Quina desilusió!

¡Un bisbe ab tapa-rabos y carabassas!...

● me 'l puch empassar.

Podrá anar malament l' Espanya, podrán descuydarse tots los serveys públichs, podrán tancar-se las Corts sense aprobarse préviament los presupostos... lo que no succeheix ni succehirá may, sens dupte, es que l' administració de loterías descuidi un moment lo medi de repelar al pobre país, valentse del incentiu, ó millor dit, de la rifada de las rifas.

Cinch mesos nos separan de Nadal, y ja se sent la veu del govern que crida:

—¡Bola val!... ¡Peléulo al pobre Peret!... ¡Va bola!...

* * *
 ¡Y tal bola com es la rifa que 's prepara!...
 Calculin: 52,000 bitllets (2,000 més que l' any anterior) á 500 pessetas cada un. Total: un ingrés de 26.000,000 de pessetas.

Ara bè, elevantse la suma que ha de repertirse en premis á 18.980,000, resulta pèls jugadors una pèrdua real y efectiva de 7.020,000 pessetas.

O siga més de un 25 per cent de la cantitat que s' atravesa.

* * *
 Tenim un Códich penal que castiga 'l joch d' etzar y 'l joch de ventatja.

Tenim un govern qu' está sostenint tribunals de justicia ab encárrech exprés de aplicar lo Códich penal ab tot rigor.

Y aquest mateix govern, sens dupte per guanyar autoritat, s' entreté fent rifas.

Segóns diuhen los periódichs, s' ha presentat al actual arcalde lo projecte de un nou carro destinat á recullir las escombrarias, de una forma molt elegant. Los que han vist lo modelo aseguran que presenta tot l' aspecte de un carruatje de lujo.

Un regidor dels vells, diu que si 'l nou carro s' adopta, 's podrá dir:

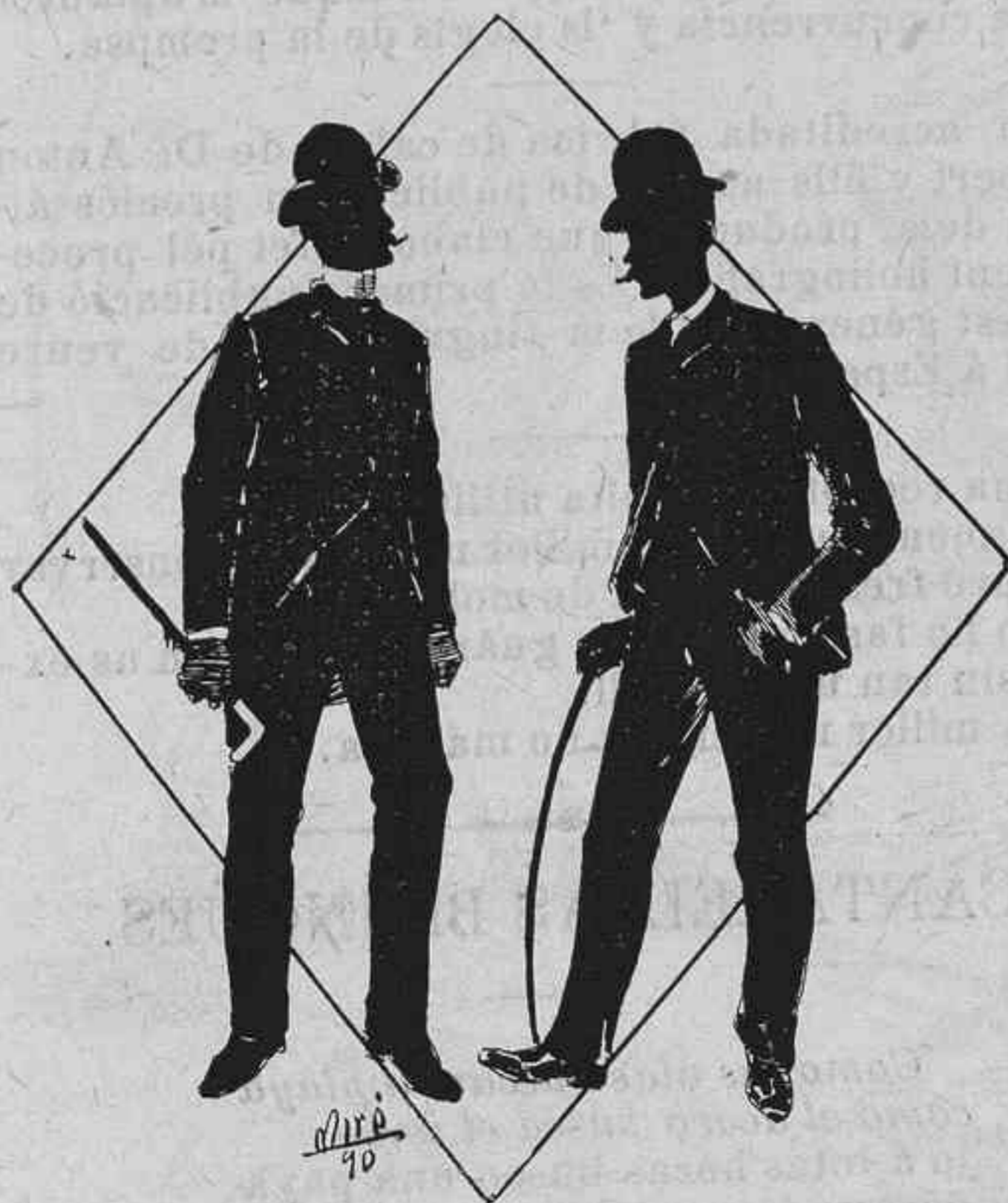
—«Nunca se vió la basura con tanto lujo paseada.»

A lo qual contesta un regidor dels nous:

—«Vale más pasearla en coche que llevársela uno á casa.»

Lo conegut fotógrafo Sr. Esplugas, en una de las últimas sessions celebradas per la corporació municipal, va ser distingit ab lo titul hono-

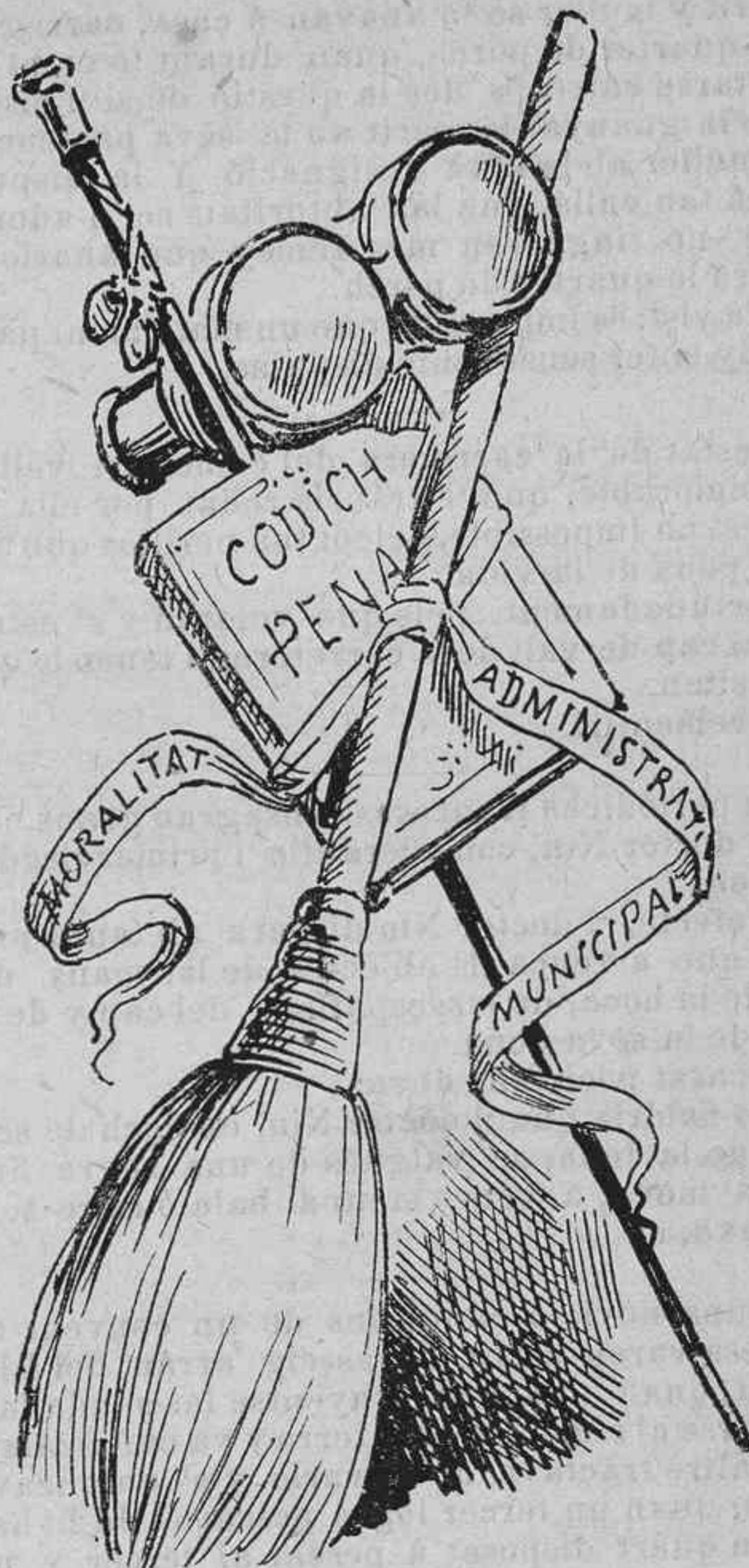
SOBRE ALLÓ.

—¿Creu qu' es tot cosa de bolsa?
 —Home... jo... ¿y vosté, qué creu?
 —Jo opino que en aixó y juga lo que 's veu... y 'l que no 's veu.

SR. ARCALDE:

¡NO DEIXI MAY LAS EYNAS!

Las disposiciones que dicti, las ha de fè executá:
 ¡no se 'ns arronsi com en Maciá!

rifich de *Fotógrafo del Ajuntament de Barcelona.*

Digne es lo Sr. Esplugas de tal distinció, aixis per son patriotisme com per l' esmero de sos ben acabats treballs.

Ha vist la llum lo volúm dels Jochs Florals d' enguany.

Poca cosa dirlos puch de les poesies incluides: un pomell de flors mercedes, sense olor, ni such ni bruch.

Dunmow es una població de Inglaterra, en la qual se celebra una festa en extrem original.

Tal es la repartició de un premi als matrimonis que durant tot l' any han viscut en pau y armonia, sense tenir los cónjuges lo més petit disgust ni la més mínima diferencia.

Lo premi consisteix en un quarter de porch.

* * *
 S' ha observat que cada any son menos los matrimonis que acuden en reclamació del premi.

Aquest any no va presentarse'n sino un.

Y ara escoltin lo que va succehir:

Marit y muller se 'n anavan á casa, carregats ab lo quarter de porch, quan durant lo camí va suscitar-se entre 'ls dos la qüestió de si 'l premi l' havia guanyat lo marit ab la sèva paciència, ó la muller ab la sèva resignació. Y la disputa arribá tan enllá, que las autoritats se 'n adonaren y no tingueren més remey que anarlos á pendre lo quarter de porch.

Está vist: es impossible que un matrimoni passi un any enter sense tenir disputas.

L' estat de la carretera del cementiri vell es tan deplorable, que 'l trànsit rodat per ella resulta, si no impossible, del tot tan perillós que fins hi ha pena de la vida.

Afortunadament, pèls que volquin y s' estrellin, al cap de vall de la carretera hi tenen lo que necessitan.

Lo cementiri.

Los periódichs francesos consagran grans elogis al doctor Nin, considerantlo 'l primer tirador del mon.

En efecte, 'l doctor Nin dispara ab tanta precisió, que arrenca 'ls objectes de las mans, del pit, de la boca, de las espatllas, del cap y de la nuca de la sèva dona.

Un casat poch felís deya:

—Jo voldria que 'l doctor Nin, en lloch de servir-se de la dona, se valgués de una sogra fina com la mèva, á veure si una bala ó altre se li desviava.

Algúns novicis caputxins de un convent de Manresa varen sortir á passeig arrán del Llobregat, quan un d' ells, trayentse las sandalias, va ficarse al riu, va perdre terra y va enfonzarse.

Un altre tractava de salvarlo y s' enfonzava també, quan un tercer lográ pescarlo. Ja hi havia un quart disposat á pescar al tercer y un quint que s' arremangava per pescar al quart, de manera que ab una mica més tota la comunitat s' ofega.

Mori sols lo primer, que 'ls caputxins, per contradirho tot, fins los refráns contradiuhen.

Entre ells, no es el *último mono*, sino 'l primer 'l que s' ofega.

Molta part de la cullita de vi en lo terme de l' Esplugu 's perderá aquest any per haver falsicat un comerciant lo sulfat de coure.

En lloch de sulfat de coure, 'l tal comerciant venia sal tenyida de vert.

Y la sal ha contribuít á recremar los pámpuls.

Los pobres pagesos que l' han usada, ells si que podrán dir:

—Aquest any hem fet salat.

Se queixan los senyors de Barcelona que van á passar l' estiu á Moncada, de que 's permetin en aquell poble las plantacions de cánem, y de que 's consenti que 'ls vehins tirin las escombrarias al bell mitj del carrer Major.

Me sembla que dirán alguns vehins de Moncada:

—Hostes vindrán, que de casa 'ns treurán... ¡Vaya uns senyors més impertinents, que ni fer pudó 'ns deixan!

Los moros á San Sebastian, segóns detalls íntims que publica un corresponsal:

«A la nit visitaren lo Cassino, que 'ls agradá molt, aixís com també la festa de la pólvora. En cambi sigué motiu d' escándol per ells, veure ballar en los salóns del Cassino á las donas escotadas y enlassadas pèls brassos dels homes.»

¡Vaya uns escarafalls més intempestius!..... Qualsevol creuria que 'ls tals moros tenen harems, odaliscas y eunuchs no més que pel gust de resar novenas ó passá 'l rosari!

Una humorada yankee.

Estava un tal Jim Walker condemnat á mort per incendis y assassinat, quan tingué noticia de qu' en virtut de la nova lley promulgada mentres se sentenciava 'l procés tractavan de penjarlo en lo pati de la presó, sense més testimonis que 'l Sheriff, lo secretari, 'l capellá y cinch ó sis personas més.

—¡Protesto!—digué Walker al funcionari que li llegia la sentencia.—Al cometre jo 'l delicte, regia encare la lley ordenant que las execucions han de ser públicas. Estich comprés, per consegüent, en los beneficis de la indicada lley, y com la que ara s' ha promulgat no pot alcansarme per no tenir efecte retroactiu, invoco la aplicació de la primera y exigeixo que se 'm penji públicament.

—¿Pero qué dona més una cosa que l' altra?—vau preguntarli.

—¿Qué dona més? Vaig á explicarme. La lley me concedeix lo dret de dirigir sobre el patibul la paraula als mèus conciudadáns: tinch ja après de memoria 'l mèu discurs final y vull pronunciarlo davant de un verdader auditori y no davant de una dotzena de oyents.

La reclamació de Walker, després de ser ampliament discutida pèls magistrats, sigué finalment atesa.

Y quan arribá l' instant suprém lo reo pronunciá un *speech* eloqüent que meresqué 'ls aplausos de la concurrencia y 'ls elogis de la premsa.

La acreditada fábrika de calsat de D. Anton Gisbert y fills acaba de publicar un preciós álbun dels productes que elabora, fet pel procediment heliogràfic. Es la primera publicació de aquest género qu' hem tingut ocasió de veure aquí á Espanya.

Una recepta de molta utilitat:

¿Sabem quina es la millor manera de conservar sempre fresca la carn de moltó?

No ho fassin corre, y guárdinse pel seu us exclusiu tan útil consell.

La millor manera es no matarla.

CANTARELLAS BILINGÜES.

*Como las olas buscan la playa
como el acero busca el imán,
jo á totas horas busco una paya
porque 'm mantingui com un galán.*

A. SALABERT.

*Quando pases por la cárcel,
que no suspires te ruego,*

puig que no 'm deixas estar
ni hasta en la presó ab sossego.

Coloca, imán de mi vida,
tu mano en mi corazón.
¿Sents qu' es calent? Son las copas
que ara m' hi begut de rom.

R. OJEDA LÓPEZ.

Médicos sabios me han visto
y ninguno me ha curado
los xiribechs que 'm va fer
la sogra, tot barallantnos.

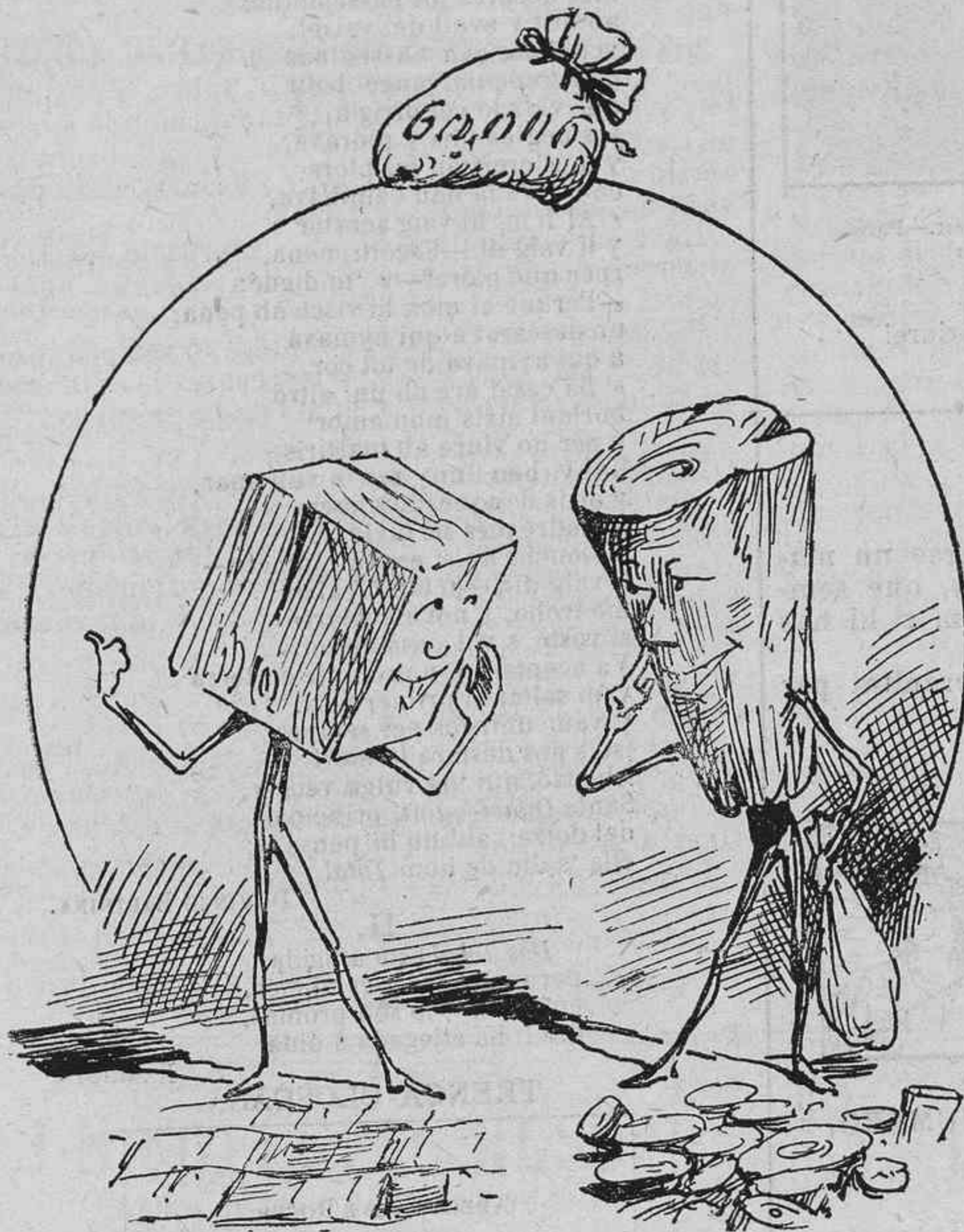
Dos cosas creo que existen
para mí desconocidas:
es l' una 'ls diners, y l' altra
menjar dos cops cada día.

DOMINENGO BARTRINANGA.

No tengo padre ni madre
ni quien se acuerde de mí;
no més que un malehit sastre
perque li dech un carrich.

A. MIRAMBELL.

«TARUGOS» ENTRE TARUGOS.

—¿Sents? ¡Me sembra que al carrer de Fernando 'm demanan!
—¡Muixoni! A mí ja m' han deixat fer probas. Ara, si de las probas que
hi fet me 'n donan 6,000 duros... ¡negoci rodó!

Una nena curiosa pregunta al seu pare:
—Papá: menjar pomas no es pecat ¿no es cert?
—No, filla mèva.
—Llavoras ¿cóm s' explica que á Adán y Eva
'ls traguessen del paradís per haver menjat una
poma?
—¿Sabs per qué? Per havérsela menjada avants
de arribá als postres.

Una frase cruel:
—¿Es cert—pregunta un jove—que vosté vá dir
de mí que haurian de tancarme á Sant Boy?
—No, senyor—respón l' interpelat—no recordo
haver dit tal cosa. Lo que si vaig dir, es que, se-
góns lo mèu parer, van deixar-lo anar massa
prompte.

Diálech:
—¿Qué ha sigut del marit de
la Tuyetas?
—Fá dos mesos vá morir.
—¿Y la pobra Tuyetas, cóm
ha quedat?
—¿Cóm vols que haja que-
dat?... ¡Viuda!

Escena conjugal:
—Es á dir que per més que t'
he demano, que t' ho suplico,
que t' ho prego, no vols com-
prarme aquell vestit del carrer
de Fernando.
—No.
—¿De cap manera?
—De cap manera.
—¿Es l' última paraula?
—L' última paraula.
—Está bè, pero consti que si
ho fás per estolviar, tréus mal
los tés comptes, perque de
aquesta feta 'm moriré de pena
y l' enterro y 'ls funerals bè 't
costarán més, en nom de Dèu,
que no 'l vestit.
—Es veritat; pero darrera de
aquest vestit, vindria un altre
capritxo; y ab los funerals y l'
enterro á lo menos ne surtiré
de una vegada.

En Pepet, xicot través com
cap més n' hi haja, s' ha bara-
llat y ha surtit de la batussa ab
un xiribech al front.

Se 'n vá á casa seva, y al
véurel lo seu pare, li pregunta:
—¿Y aixó? ¿Qu' es aqueixa
sanch?
—No res.
—¿Cóm no res? ¿Qui t' ho ha
fet?

FILLAS D' EVA.

Fot. A. Liebert.—Paris.

La senyora està riallera
per causas que jo no sè,
y... ¡com hi ha mon, pot ben riure!
¡com las cosas van tan bè!

—Jo mateix.
—¿Y com ha sigut?
—M' hi he clavat una mossegada.
—¡Aquesta si qu' es bona!... Donarse un mateix una mossegada al front... Vaja, que sempre se 'n veuhen de novas. ¿Y cóm t' hi has arribat?

En Pepito, que no pert may la serenitat per res, respón:

—Hi pujat sobre una cadira.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Car-do-na*.
2. Id. 2.ª—*Mateu*.
3. ANAGRAMA.—*Tip-Pit*.
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Mar sin orillas*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Carlos*.

6. ROMBO.—

		D			
	S	I	S		
S	O	L	E	R	
D	I	L	U	V	I
	S	E	V	A	S
		R	I	S	
		O			

7. GEROGLÍFICH.—*Per nous un nouhé.*

XARADAS.

I.

Una prima-quarta-quinta
del hu-girada de juny,
á un vapor vaig e nbarcarme
per anármen lluny, ben lluny,
per no soportar retxassos
de la que 'm va robá 'l cor,
y aixís ben lluny, ben lluny d' ella
potsé 'n perdría 'l recort;
mes després tot passejantme
amunt y avall del vaixel,
vejí á dos-quart assentada
una tres-quint ¡angel bell!
que vers lo cel dirigía
sos negres ulis y plorava,
y més creixían los plors
com més la nau caminava.

Al fi m' hi vaig acostar
y li vaig dí:—Escolti, nena,
¿per qué plora?—y 'm digué:
—Perque al mon hi visch ab pena:
un descarat á qui aymava
á qui aymava de tot cor,
s' ha casat are ab un' altre
burlant aixís mon amor:
y per no viure ab martiris
lluny, ben lluny me 'n vull anar,
y aixís d' aquesta manera
lo podré més bè olvidar.
—Donchs no s' espanti, nineta—
li vaig dir,—jo tamlé aixís
me trobo, y pot arreglarse
si vosté 's vol casá ab mí.
Va acceptarho, y prompte en terra
vam saltar al primer port,
y vam unirnos per sempre
¡sols nos desfará la mort!
Ab aixó, qui 'ns vulga veurer,
Santa Quart-quint, principal
del dotze; ¡ahl no hi pensava;
ella 's diu de nom Total.

DOMINGO BARTRINA.

II.

Dos Total está afligida
perque sense més ni més,
en Primer, lo seu promés,
ara l' ha etjegada á dida.

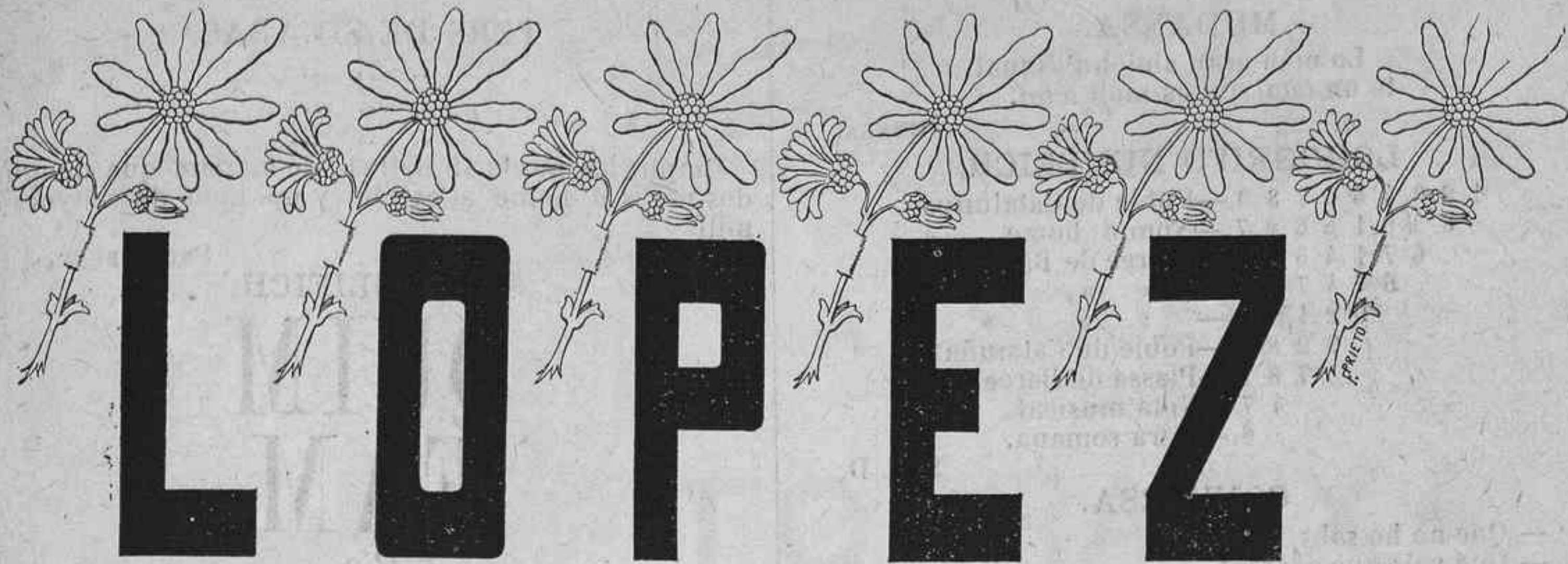
XANIGOTS.

TRENCA-CLOSCAS.

ADELA CLAVÉ ROGER.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama catalá.

UN DE TARRASSA.

Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, número 20.

OBRA NUEVA

DE MI COSECHA

por **ANDRÉS MIRALLES** — Ilustraciones de **PRIMITIVO CARCEDO**

Un tomo en 8.º magníficamente impreso con una cubierta cromotipográfica, Ptas. 5.

BIBLIOTECA UNIVERSAL

COLECCIÓN DE LOS MEJORES AUTORES ANTIGUOS Y MODERNOS, NACIONALES Y EXTRANJEROS

TOMOS PUBLICADOS — Precio 2 reales tomo

Tomos		Tomos		Tomos	
Romancero del Cid.	1	Campoamor.	1	Cantares populares.	1
La Celestina.	2	Mesonero Romanos.	2	Poesías ascéticas y religiosas.	1
La Edad Media.	1	Bossuet.	1	Terencio (comedias).	1
Fray Luís de León y S. Juan de la Cruz.	1	Mirabeau.	1	Quintana.	1
Poesías alemanas.	1	Eurípides.	1	Augusto Barbier.	1
Proudhón.	1	Voltaire.	1	Pedro M.ª Barrera.	1
Romancero morisco.	2	Victor Balaguer.	1	El día de fiesta por la mañana y por la tarde.	1
Cervantes.	1	Escritoras españolas.	1	Maria de Zayas y Sotomayor (novelas).	1
Herculano.	1	Nicolás Gogol.	1	Tirso de Molina.—El Burlador de Sevilla y Convidado de Piedra.	1
Espronceda.	2	Poetas americanos.	1	Ollantay.—Drama en verso quechúa.	1
Goethe.	1	Jovellanos.	3	Diderot.—La religiosa.—No es un cuento.	1
Larra.	2	Poetas contemporáneos.	2	Sófocles—Filoctetes (tragedia)—Juvenal (sátiras).	1
Romancero caballeresco.	1	Lord Byron (poemas).	1	Goethe—Fausto.	2
Tesoro de la poesía castellana.	5	Ventura R. Aguilera.	1	Modelos de literatura china.	1
Dante-Tasso-Petrarca.	1	Marco Polo.	1	Edgardo Poe.	1
Tirso de Molina.	1	Cristóbal Colón.	1	Virtud al uso y mística á la moda.	1
Calderón de la Barca.	1	El Universo en la ciencia.	1	Obras escogidas del P. Feijóo.	1
Fray Lope de Vega.	1	Poesías inéditas de Calderón.	1	Plauto y su teatro.	1
Zorrilla.	1	Argumento de Amadis de Gaula.	1	Miscelánea de Autores Españoles	1
Quevedo.	4	Lope de Vega (novelas).	1	Poesías sueltas de don Manuel Quintana.	1
Soulié.	4	Demóstenes y Esquines.	1	Miguel de los Santos Álvarez.—Tentativas literarias.	3
Balzac.	1	Fabulistas extranjeros.	1	G. Belmonte Muller.	1
Santa Teresa.	1	Las noches de Alfredo Musset.	1	El Abate Prévost.—Manón Lescaut.	1
Alarcón.	1	Poesías asiáticas.	1	Erckmann-Chatrian.—La señora Teresa.	1
La perfecta casada.	1	Shakespeare.	3	Julio de Asensi.—Notas sueltas.	1
D. Ramón de la Cruz.	1	El Lazarillo de Tormes.	1		
Moratin.	1	Leyendas y tradiciones.	1		
Lope Nieto de Molina.	1	Poemas gaélicos.	3		
Castillejo.	1	Lamartine.	1		
Schiller.	3	Séneca (tragedias).	1		
Eusebio Blasco.	1	Dikens.	1		
Victor Hugo.	3	Antología Griega.	1		
Poesías mejicanas.	1	Rousseau.	1		
Melo.	3	La Musa Elénica.	1		
		El Diablo Cojuelo.	1		

MEMORIAS DE UN COLEGIAL RUSO

POR **ANDRÉS LAURIE**

Forma esta interesante obra 2 cuadernos en 4.º, á UNA PESETA cada cuaderno.

Dintre pochs días sortirà

¿QUINA DONA VOL VOSTÉ?

PER **C. GUMÁ**

ab ilustracions del popular artista **M. MOLINÉ**
La obra valdrá 2 ralets.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

MUDANSA.

Lo mèu gran amich Pasqual
tè un total qu' es molt total.

JUMERA.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Poble de Catalunya.
- 8 3 6 1 5 6 2 7.—Nom d' home.
- 6 7 1 4 5 1 9.—Carrer de Barcelona.
- 6 7 4 7 8 9.— » » »
- 9 2 1 5 9.— » » »
- 9 2 8 9.—Poble de Cataluña.
- 7 8 2.—Plassa de Barcelona.
- 4 7.—Nota musical.
- 6.—Xifra romana.

S. S. D.

CONVERSA.

- ¿Que no ho sabs, Pauhet?
- ¿Qué vols que sábiga?
- Avuy he vist á la Clotilde.
- ¿Y ahónt anava?
- Búscaho, noy, que ja t' ho he dit.

A. PALLEJÁ.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Omplir los punts ab lletras, de manera que donguin
dos noms d' home al extrém y un nom de senyora al
mitj.

PELA TRUNFAS.

GEROGLIFICH.

QUIM
FAM
s P a .

PEP GALLEDA.

BARCELONA:

Imprenta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

GENT DE MADRIT.

HORXATERIA Y REFRESCOS.

Com lo servey porta faldas,
si un hi entra per refrescar,

devegadas al sortirne
tè més calor que al entrar.